

EX LIBRO MAGNITUDINIS FEMININAE

Dia de la dona maltractada

Oh Déus, concediu-me per una estona el do virtuos de la paraula i l'enteniment obert. A fe que és lliscós l'encàrrec que el meu senyor m'ha donat per explicar al món la darrera celebració planetària. De la dona he de parlar, de l'ésser més magnífic, ric, misteriós i diví. De ma mare i ma dona, de mes filles i cunyades, de ma sogra i ses germanes. M'he quedat sense mots ni paraules, només un so m'omple pensament i boca
AGGGGGGGGGGGGGGGGGHHHHH
HHHHHH.

No vull però mentir i una cosa és la glosa i l'altra deixar de dir que, per començar, la dona, la primera de totes ja ens va pispar una costella. Que la costella no és apèndix cerebral ni absolutament determinant ho sabem, però que ens en va pispar una són faves comptades.

Encarat el tema, seguim confiant en els Déus per seguir donant informació vera (de veraç). Han arribat a orelles del clergat (que també en tenim tot i ser antics) paraules i laments femenins des de les colònies hispanes, africanes,

bielorusses i americanes. Allí (que són salvatges com tothom sap) pareix (de semblar, no de parir) rara costum, o no tan rara, de supremacia masculina sobre les ninfes. Per investigar tan mal us de la força, foren enviats missatgers que de tornada han certificant els mals tractes però justificats pels homes esclaus que diuen: de ninfes parlem-ne perquè hi ha dones que semblen foques, per esclavitud la nostra que hem de pençar des de trenc d'alba mentre elles fan justa la bogada del dilluns i cuinen en fred, de descans del guerrer ni parlar-ne perquè nosaltres no tenim armes, el dret de cuixa el tenim hipotecat als caps autonòmics regionals i la tendresa femenina és pura utopia sent els homes els que han de fer-se les carícies. Accepten els esclaus que algunes dones pensen però només per enganyar al mascle i confondre'ls amb paraules de les que no en tenen notícia i n'ignoren el significat com: respecte, igualtat, drets i rentar plats. Alguns homes s'aventuren a dir que un dia les dones encara faran un dia de vaga reivindicant aquestes paraules. Total, que el poder no castigarà als esclaus perquè no hi veuen causa.

Mon amo m'ha ordenat, escriure sobre la femella i jo he exposat el que hi ha. Espero que cap mascle s'hagi sentit ofès pel referit.

Liber Homo Anastasius Equitativus, dedica la crònica a les dones de la redacció per llunyanes que es trobin sigui a Roma o a la Gàl·lia tot esperant comprensió i bones maneres.

- Hola, digueu-me: Al segle 21 això no es podria acabar?
- I una M...